

VÁSÁRHELYI NAPLÓ.

TÁRSADALMI NAPILAP.

Megjelenik — ünnep és vasárnap utáni napot kivéve — minden reggel.

<p>Előfizetési árak: Egész évre 6 frt. Fél évre 3 frt. Negyedévre 1 frt 50 kr. Egy óra 60 kr. — Vidékre postán: Egész évre 10 frt. — Egyes szám ára 2 kr.</p>	<p>Felelős szerkesztő: VETRÓ LAJOS ENDRE.</p>	<p>Szerkesztőség és kiadóhivatal: Lévai F. sétatéri könyvnyomdájában. Hirdetéseket és nyilvtéri közleményeket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít.</p>
--	--	--

Szeptember 1.

Ez a nap, ha nincs is a kalendáriumban vörös betűvel megjelölve, mégis van olyan jelentőségű, mint bármelyik vörös betűvel megjelölt nap.

A közoktatásügyi törvény életbe lépte óta ez a nap ünnepnap minden háznál, hol tanköteles gyermekek vannak, ünnep különösen ott, a honnan először megy a gyermek az iskolába.

A szülők már napokkal előtte előkészítik a kis nebulót arra a nagy napra, melyen először lép ki a szülői házból a nyilvánosság elé, az iskolai életbe.

A legtöbb gyermek szívszorongva várja azt az időpontot, melyben egy új, előtte ismeretlen világba lép és mikor az első nap délelőttjén ismét az övéi között van, jóleső örömmel, kipirult arccal beszéli el az első élményeit és alig hogy megebédelt, sietve és örömmel megy abba a kis köztársaságba, melynek oly rövid idő alatt tagja lett.

A ki ismerte, vagy a ki vissza tud emlékezni a 20—25 évvel ezelőtt letűnt időre, mikor a gyermeket erővel kellett iskolába vinni, mert nem tudták vele megkedveltetni az iskolai életet, azoknak el kell ismerniök, hogy tanítási módszer tekintetében a haladás óriási.

Mióta az első osztályra vonatkozólag az a tanítási elv uralkodik, hogy a növendékeknek a tananyagot játszva kell elsajátítaniok, azóta az iskola kedves otthona a gyermeknek.

A szülők örömmel is küldik gyermekeiket, bizalommal vannak eltelve az iskolák iránt, a melyek magasztos feladatuknak minden tekintetben iparkodnak megfelelni.

Bármilyen örömmel konstatáljuk is e tényt, azt azonban nem hallgathatjuk el, hogy az iskolák sokkal jobban megfelelének hivatásuknak, ha a szülői ház és az iskolák között a kapcsolat nagyobb, mintegy közös volna.

Sajnos azonban e kötelék hovatovább lazul és a szülői ház vajmi kevés, vagy éppen semmi segélyére nincs az iskoláknak.

Ezt már az első napon tapasztaljuk.

Mig 20—25 évvel ezelőtt majdnem minden gyermeket az apa vagy anya vezette, jobban mondva esalta az iskolába és fényes ígéretek árán rábírta, hogy ott maradjon és a tanító e révén közelebbi ismeretségbe lépett szülővel, növendékkel egyaránt, addig ma, a szülőt jöformán nem is ismeri és a növendéket is csak hetekig tartó tanulmányozás után ismerheti meg.

A mai módszer mellett a szülők nem látják szükségesnek, hogy gyermekeiket maguk vezessék fel az iskolába. Azt hiszik, erre akkor, mikor a gyermek ugyanis kedvvel megy oda és a tanítók kedvét fokozzák, bizalmát növelik, semmi szükség nincs.

A kik ebben a nézetben vannak, csalódnak.

A szülők az iskola munkáját végtelen megkönnyítik, ha különösen első osztályba lépő gyermekeiket maguk vezetik fel és azokat az illető osztályok tanítóinak bemutatják.

E bemutatás alatt azt értjük, hogy a szülők a tanítókkal megismertetik gyermekeiket és azokat igazi valódiságukban mutatják be.

Mert eltekintve attól, hogy egyik-másik gyermeknek olyan testi fogyatkozása, szervi hiánya van, melyet a

tanító nem ismerhet, majdnem minden gyermekben van valamely rossz szokás, melyet csak úgy lehet sikeresen kiirtani, ha arról a tanítónak már előzetesen tudomása van.

Az itt elmondottak teszik kívánatossá, hogy az elemi iskolákba a szülők maguk vezessék fel gyermekeiket és azok jövője teszi szükségessé, hogy a szülői ház és az iskola állandó összeköttetésben álljanak egymással.

Midőn erre a szülők figyelmét felhívjuk, egyszersmind nem mulasztathatjuk el őket e helyen is figyelmeztetni, hogy gyermekeik beiratásával ne késedelmezzenek.

Irassák be őket idejében, hogy a tanítás zavartalanul kezdődhessen, melyhez a most kezdődő tanévben a tanfériaknak erőt és kitartást kívánunk.

☒ **A távozó főispán.** Egy rövid újdonságban, a Pesti Hírlap, az Egyetértés és Országos Hírlap után mi is megírtuk, hogy Hódmezővásárhely új főispánját, báró Thoroetzky Viktort, Krassó-Szörény vármegye főispánjává fogják kinevezni, az államtitkárrá kinevezett Jakabfi főispán utódául.

E hírünket fentartással közöltük, mivel az volt a gyanunk, hogy elkövetésről keringő hír, kombinációnál nem egyéb.

Hogy azonban e hír nem pusztán kombináció és nyári kaesa, bizonyítja már az is, hogy a kormányparti és felhivatalos újságok egyáltalában nem demontálták, tehát hallgatagon tudomásul vették.

Ez a bizonytalanság már napok óta tart a főispán távozásáról a legkülönfélébb és legellentétebb verziók forognak közszájon.

Tegnap budapesti tudósítónk a legilletékesebb forrásból merített értesülései alapján azt közli velünk a leghatározottabb formában, hogy a hódmezővásárhelyi főispán válság tényleg bekövetkezik és pedig a lehető legrövidebb idő alatt.

E tudósítás szerint Jakabfi kras-
szörény-megyei főispán helyére tényleg
báró Thoroczkay Viktort nevezik ki
s Hódmezővásárhely főispánja, vagy Biró
Pál honvédelmi miniszteri tanácsos, vagy
Kristóffy József országgyűlési képviselő
lesz.

Hogy azonban ez a kérdés rövidesen
megoldást nyer, az bizonyos.

A Kraszó-Szörény vármegyei főispáni
szék már egy hónap óta üres s azok a
délvidéki viszonyok annyira rendezetlenek,
a nemzetiségi ügyek annyira a fejük
tetején állanak, hogy az új főispánra
égető ott a szükség.

Ha azután a Kraszó-Szörény vármegyei
főispánt kinevezi a király, egyben
megoldást nyer a hódmezővásárhelyi főispán-
ság kérdése is.

Mert vagy kinevezik báró Thoroczkayt,
vagy nem és hogy kinevezik, az
már — mint jól értesült budapesti tudó-
sitónk írja — szinte bizonyos.

Hogy azután miért következnek be
az a válság, politikai okokból-e, vagy a
mi főispánunk iniciatívái folytán — nem
keressük. Hogy báró Thoroczkayt
nem fogadta valami glaszé kesztyűs kéz-
zel a hódmezővásárhelyi törvényhatóság,
az bizonyos. De hogy ezt, a politikai és
közigazgatási élet zivataraitól edzett férfi
zokon vegye, nem akarjuk elhinni.

Mert utóvégre is harcából áll az
egész élet. Mindenki olyan fegyvereket
visz a küzdelembe, a minők rendelkezé-

sére állanak és mindaddig nem lehet ok az
elkeseredésre, sem méltatlankodásra, míg
ezek a fegyverek tisztességesek és míg a
támadó szemébe néz a támadottnak.

Tisztességtelen fegyvereket és tisztességtelen
eszközöket pedig nem talált a mi körünkben a
főispán.

Különben erősen hisszük, hogy még
e héten eldől a válság s megtudjuk ki
lesz hát igazán a hódmezővásárhelyi fő-
ispán.

Napi hírek.

— **Munkás segélyalap.** Irtuk egy
izben, hogy Juhász Mihály polgármester,
a tanács nevében, a mezőgazdasági munkások
és napszámások érdekében, köz-
ségi munkássegélyalap létesítése végett
5000 forint utalványozásáért folyamodott
Darányi Ignác földművelésügyi miniszter-
terhez. E július 9-iki számunkban közölt
hírhez ezen megjegyzést fűztük: „addig
aligha fogja a város a miniszteri segélyt
e célra megnyerni, míg a munkássegély-
alap kezeléséről és szervezetéről szóló
szabályrendeletet el nem készíti.” És így
is történt az utolsó betűig, ahogy megir-
tuk. Tegnap érkezett le a földművelésügyi
miniszter válasza, melyben értesít, hogy
a községi munkás-segélyalap támogatására
kért államsegély ügyében csak akkor fog
határozni, ha az erre vonatkozó
szabályrendeletet is fel fogja
hozzá terjeszteni a tanács. Hát

biz' ezzel a szabályrendelettel már elké-
szülhetek volna a tekintetes tanácsbeliek
ott a torony alatt.

— **Hivatalos órák.** A torony alatti
hivatalos órák holnaptól, szeptember 1-től
kezdődőleg ismét a régi, a szervezeti sza-
bályrendeletben előirt módon tartatnak. A
közgyűlés ugyanis a nyári hónapok alatt
megengedte a tisztviselőknek, hogy hiva-
talos óráikat, délelőtt 7—1 órák között
tarthassák. Szeptember 1-től kezdődőleg
azonban ezen újítás megszűnik s a hiva-
talos órák délelőtt 8—12 és délután
3—6 órák között lesznek a torony alatt.
Kemény József h. polgármester ily
értelemben már fel is hívta a tisztviselő-
ket a hivatalos órák pontos betartására.
A közönség tájékoztatása céljából közöl-
tük a fenti sorokat.

— **Lejárt pályázat.** A törvényható-
ságnál megürült utibiztosi állásra ma járt
le a pályázat. A mai napig a következő
egyének adták be pályázati kérvényeiket
a polgármesteri hivatalhoz: Péchy Károly,
Balog Ernő, Kis Tóth Sándor, Barcza Lajos
hódmezővásárhelyi lakosok, továbbá Sebő János
bélyei és Nagy Sándor temesvári lakosok. Az
utibiztosi állás elnyerésére legjobban Barcza
Lajos és Péchy Károly hódmezővásárhelyi
lakosok számíthatnak. Barczának
ugyanis utibiztosi vizsgája van, Péchy
Károly pedig már huzamosabb ideig helyettes
utibiztosi minőségben van foglal-
koztatva a mérnöki hivatalnál.

Nyakas Kis Antal özvegye.

Irta: Móra István.

Váltig könyörgött az urának, hogy:
egy édes uram, amugy édes uram, örök-
kőn a halálveszedelem ásit a szemébe
kendnek, majd csak meg is élünk nála
nélkül is. — csak elállt Nyakas Kis Antal
megint a eséplómasina mellé etetőnek.

— Kétannyt keresek vele — felelte
a felesége sopánkodására — mint a ré-
szességgel s ha az isten megsegít: kocsit-
lovat, ekeszerszámot veszek általa őszre,
feles-szántó leszek valami kis helyen.

— Akkor hát a magunk kis buzánk
csépőletlen marad ugy-e megint Szent
István utánig?

— Az, lelkem, kialkudtam, hogy ha
majd a Szekeres Antalét nyomtatjuk, oda-
hozza a szérűjire a mienket is, aztán el-
veretjük. Nem tart egy fertály óráig az
egész.

— Mi lesz a napszámja kednek?

— Átaljába szegődtem, fiam, hat
hétre százhusz forintért.

Arra megnyugodott a menyecske, de
csak szótalan maradt, komolykodó. Mintha
csak érezte volna a szegény ipa-ura vesz-
tét az istenadta.

Mert alig egy hétre rá, hogy a ma-
sina megindult, halva, szétszakgatva szed-
ték ki Nyakas Kis Antalt a dobból. Közel
harminczan dolgoztak a gépnél s nincs a
ki számot tudna adni felőle: hogyan

esett. — csak megesett egy szempillantás
alatt.

Akkoriban én is hallottam, hogy be-
szélték a piacon, az újságban is láttam,
hogy meg volt írva, — de hát biz annak
negyedfél hete már, hát szépen meg is
felejtkeztem volna róla, ha ma reggel,
hogy a szőlőbe jövünk kifelé, édes anyám
meg nem löki a karom, szólván cse-
desen:

— Nézd, ez az asszony, a ki itt
előttünk mén, ez annak a Nyakas Kis
Antalnak a felesége szegénynek.

Tisztán öltözött, takaros asszonyka
volt, esontos, soványas, de mélyesipejű,
mint általában a mi asszonyaink. Két kis
leánygyereket vezetett, négy-ötéztendősö-
ket, egyet meg vitt a karján, egy fiut.

Hamarost beértük; édes anyám kö-
szönt neki:

— Adjon Isten jó reggelt, Marika.

— Adjon Isten maguknak is, Panka
néni.

— Hova igyekeztek, lelkem?

— A szőlőbe huzom ezeket az isten-
adta nyűgöket ehun, hat kereszt buzács-
kánk termett a pusztá-földben, azt tisztog-
tatnám ki, de egy hete kinezom már,
még se fogy.

— Meglátogatott az Isten téged is
fiacska.

Megszoritottam a könyökét édesanyám-
nak s intettem, hogy ugyan minek hozza
fől, minek bolygatja meg a szegény asz-

szony sajtó sebét. 'Sz ez most mindjárt
sírvá fakad, ami megint nekem oly vég-
hetetlen rossz.

De nem. Csak azon a szintelen han-
gon, mely megint sajátjuk ezeknek az
asszonyoknak, felelé:

— Bizony engem meglátogatott, Panka
néni. Aztán, de ha így meglátogatott is,
nézze, hanemhogy épen most. Ez a kis
buzánk, ez is csépőletlen, ez a kis sző-
lőnk, ez is kapálatlan, az adóok fizetetlen,
télre való malaczkunk megvétetlen, de meg
a rávalót is elvitte a temetés. Legfőbb
meg ez é, ez a kinkereszt, ez a szopós
gyerek e.

A kis éretlen, szótudatlan gyerek, a
hogy az anyja kiméletlenül feljebb vetette
a karján, sírni kezdett s beleakasztotta
keresgélő kis kezét az anyja karton blu-
zának gombolásába.

— Szi, örökké rág, — panaszkodott
tovább az asszony. A többi, ekkora korán
már evett, ez nem.

S haragvást szoritotta kibontott mel-
lére a reszkető kiesikét.

Nem állhattam. Sietőre fogtam lép-
teimet, hogy mihamarább elhagyjuk.

— Szerette ez az asszony az urát?
— kérdeztem édesanyámat, mikor egy
hajításra voltunk tőle.

— Hogyne szerette volna, édes cse-
lédem, szerette bizony. Nagyon szerette.
Csakhogy a gond, fiam, a gond, följobb-
való az sokkal, mint a bánat.

— **Alföldi dalszövetség.** Jeleztük már, hogy a vidéki dalárdák egy dalos szövetség megalakítását tervezik. A mozgalom Szegedről indult ki, ugyanis: Szegedi Endre, a szegedi polg. dalárda karnagya átíratot intézett a vidéki dalegyletek elnökeihez, melyben az egylet egy, az Alföld dalegyleteit magába foglaló szövetség megalakítására kéri fel. Az átírat részletesen fejtegeti a mostani rendszer tartóhatatlan voltát és számos példával illusztrálja azokat a sérelmeket, melyeket a központi vezetés önkénye úgy az egyleteken, mint a magyar dalosügy összességén ejtett és ejt és meleg hangú szavakban esetlel azon eredményeket, melyeket a területileg egymáshoz közel fekvő alföldi egyletek szövetségéből várni és remélni lehet.

— **Jutalomjáték a szinkörben.** Egyetlen jutalomjáték lesz a szezonban, R. Balog Etel asszonyé, a körünkben működő társulat jeles drámai szendéje. Ez az egyetlen jutalomjáték, a jövő hó első felében lesz s ez alkalommal színre kerül a „Kaméliás hölgy”, Dumas világhírű színműve. R. Balog Etel Gauthier Margitot, a kaméliás hölgyet játssza. A jeles művésznőnek egyik legjelesebb alakítása ez. Közönségünk bizonyára a megérdemelt elismerésben fogja részesíteni a művésznőt.

— **A külterületi orvos kérése.** Dr. Koszorus István külterületi orvos azt kéri a városi tanács útján a törvényhatósági közgyűléstől, hogy a kutasai esárda mellett levő s a város tulajdonát képező négy hold földet bocsássa az ő rendelkezésére, mivel e földterület úgy sem jövedelmez valami sokat a városnak, ő pedig jól kitudná használni. A miben mi nem is kételkedünk. Hanem abban már kételkedünk, hogy a törvényhatósági közgyűlés teljesítene a doktor ur kérését, a mit bizony semmi sem indokol.

— **Szentesi vásár.** Szentesen az őszi országos vásár szeptember hó 17., 18. és 19-én tartatik meg, az első napon jószágvásárral, melyre a sertések felhajtása is meg van engedve.

— **A szórakozottság netovábbja.** Egyik előkelő s felette udvarias vásárhelyi kereskedőn esett meg az alábbi mulatságos eset.

Egy számot mondott a telefonba, mire a telefonos-kisasszonyok hamarosan összekötötték az illetővel, aki szintén kereskedő. A kölcsönös jó reggelt kívánások után, a mi kereskedőnk így folytatta a beszédet:

— Hogy érzi magát kedves B. ur? De különben minek is kérdezem, hiszen látom, hogy pompásan néz ki, az arca majd kicsattan az egészségtől!

Harsogó kacagás követte e mondást a telefonban, mire a szórakozott kereskedő nagy hamar elkullogott az üzlet legtávolabbi zugába.

— **Eső.** Akkor és oly állhatatos volt az egész hónapban a hőség s a száraz

derült idő, hogy senki sem mert egyharmad esőről álmodozni. Még vasárnap is százan és százan használták fel az édes szabadságot s siettek le a népkertbe szórakozni. Hétfőre virradóra azonban borulni kezdett, a légnyomás tetemesen süllyedt, s bár estére kelve ismét csak lemosolyogtak az égről a fényes csillagok, kedden reggelre sűrű esőre ébredtünk, mely, mint a meteorológiai hivatal jelzi, országos jellegű. A tegnapi nap boros volt és szeles. Lomha, vizes felhők loholtak az égen s úgy körülfogott mindent az őszi hangulat, mintha legalább is már októberben volnánk. A meteorológiai intézet jelentése szerint hűvös idő várható, nyugotról keletre vonuló esőzsel. Vagyis röviden beköszönt az ősz. Halványabb, bágyadtabb lesz a napsugár, szürke az ég, megsápad az akác lombja s zizegve hull, pereg levél a levélre, a hervadás halotti szelétől, az ősz hideg esőjétől.

— **Tábori posta.** Minthogy a hadosztály és hadtest gyakorlatok megkezdődtek, az őszi gyakorlaton levő ezrednek ezután a gyakorlat befejeztéig még ideiglenes állomáshelyük is alig lesz, mert az ugynevezett szabadgyakorlat lesz folyamatban. Hogy a gyakorlaton levő katonák a részükre érkező postai küldeményeket mégis megkaphassák, szeptember hó 1-től a gyakorlat befejeztéig „tábori posta” fog felállítani, melynek működése közönséges és ajánlott levelek, valamint pénzküldemények közvetítésére, továbbá postautalványok kifizetésére terjed ki. A tábori posta semmi egyéb postaküldeményeket nem közvetít és a magánlevelek, mint rendszeren, bélyeggel látandók el. A postaküldeményeknél a címzésre különös gond fordítandó. A névhez ki kell írni a rendfokozatot, az ezred és század számát és ehhez hozzá kell még írni a szegedi ezredre tartozó gyalogosoknak címzendő küldeményeknél: „23 gyaloghadosztály, tábori posta-kiküldöttség 7. hadtest területén.” A lovasoknak: „7. honvédelvadosztály, tábori posta-kiküldöttség 7. hadtest területén.” A küldemények címzésénél szept. 1-től kezdve külön helyiségek vagy városok megnevezése nem szükséges.

— **Országos vásár.** Földelákon az országos vásár szeptember hó 3-án és 4-én fog megtartatni. Sertések felhajtása meg van engedve.

— **Egy kis könyelműség.** Az Imre Kálmán egy kis inas gyerek, kit a gazdája Hodják Jusztinához küldött valamelyes ipari dolgokban. A kis inas gyerek eleget is tett a gazdája parancsának és elment a Hodják Jusztinához. A folyosón két szép értékes arany gyűrűt pillantott meg az inas s gyermekes könyelműségében az újjára huzta a fénylő, szikrázó karikákat, no és újján is felejtette. Nem sokáig gyönyörködhetett azonban Imre Kálmán a gyűrűk szikrázó köveiben, mivel Hodják Jusztinai jelentést tett a tolvajlásról a rendőrségnek s a rendőrhadnagy elcsipte a kis könyelműt, ki beismerte

hibáját s a gyűrűket visszaszolgáltatta a tulajdonosnak.

Két gyermek tűzhalála.

Két ártatlan kis gyermek tragikus haláláról értesíti lapunkat a rendőrség.

Ne éljünk azzal a közönség frázissal, hogy a szülei gondatlanság áldozata volna a két kis ártatlan, mert bizonyára ez nem igaz, mert a szülőket nem terheli gondatlanság, mert utóvégre is sem az az anya, sem az az apa nem vigyázhat estétől reggelig gyermekére, nem lesheti minden lépését, nem dédelgetheti, nem becézheti örökké. És a baj meggesik igen gyorsan.

Az egyik kis áldozat Bánfi Etel, alig öt éves kis leány, ki Czigány-utca 22. szám alatt lakó édes anyja házában gyufagyújtogatás közben a kis ruháját is meggyújtotta.

Egy lángba borult a kis ártatlan. Jajgatva, könyörögve futott a csöppség ki az utcára, míg a láng leperzselte a haját, elperzselte a szemét, eltorzította az arcát, csontig égette le a husát.

Mire elfojtották testén a lángot, a kis leánykában már alig-alig volt élet.

Rettenetes sebeit nem is bírta ki s tegnap délelőtt meghalt.

A rendőrség részéről Szilágyi Gyula alkapitány vizsgálta meg a szerencsétlenül járt kis leányt, kit dr. Ánizsfeld Endre vett gyógykezelés alá, de — már hiába.

Még megrázóbb a kis Vetró Sándor esete, ki ugyancsak vasárnap perzselte össze magát a nagybátyja tanyáján.

Ez meg úgy történt, hogy a kis Sándort egyedül hagyták a tanyában. Az eleven, életrevaló kis fiu pedig elment a szomszédokhoz s jókedvűen futkosott a rőtülőtől tarlón, a gyepen, gondtalanul, vidáman.

Egyik tanyában az öreg gazda egy darab kenyeret adott a kis Vetró Sándornak, ki úgy tett ezután, mint a hogy a nagyoktól látta, tüzet gyújtott, hogy a kapott kenyeret a lángokon megpirítsa.

A kis, négy éves gyermek azonban nem igen értett a tűzhöz, mert a rőzseláng a hogy felcsapott az arca előtt, egyszerre elborította a kis ruháját, ingét s vérfagyasztó jajkiáltásait a kis gyermeknek nem hallotta senki.

Ugy találták meg, libegve, véresen, összeperzselve, az elhamvadó rőzse tüze mellett, kis kezében még akkor is szorongatta azt a darab kenyeret, mit pirítani akart s miért az életével fizetett.

A kis gyermeket azonnal behozták a városba, hogy orvosi segélyben részesítsék, de hiába volt minden, az összeperzselte Vetró Sándor tegnap délelőtt kiszenvedett.

Midőn a tanyabeliek ráakadtak a megégett kis gyerekre, ott volt az az öreg gazda is, ki a kenyeret adta a kis Sándornak.

Egy könnyet törült ki az öreg a szeméből, elfordult s így motyogott:

— Ugyan miért is adtam neki azt a kenyeret. A' vót a halála!

Színház.

A nőszabó. Fej de a u pompás bohózata került színre hétfőn bérletben, szép számu közönség előtt. A darabról már annyit irtunk, hogy főleg pompás helyzetkomikumával ragadja el a nézőt, ki kénytelen tapsolni a sok bohókás jeleneteknek, ötleteknek, szellemes apercéknek.

A főszerep Moulineaux orvosé (László Gyula), ki szerelmi légyottjai számára egy külön kis lakást bérel. Ez a lakás azonban egy nőszabóé volt s a vevők még mindig azon reményben sétálnak fel a félemeletre, hogy ott a nőszabó lakik. Itt találják az orvost az anyósa, a felesége, a régi szeretője, a házigazdája, a paciensei, szóval e kis lakáson szerfelett mulatságos és bohókás jelenetek játszódnak le.

A harmadik felvonásban simulnak el azután az ellentétek. A félreértés kiderül, az orvos a jó utra, a felesége karjai közé tér és szent a családi béke.

Ez a sovány mese, kaczagtató keretben van bemutatva. Csupa fordulat, csupa ötlet, csupa találékonyosság az egész kis bohózat, jelöl és bizonyosságul annak, hogy a francia vígjátéki szellem még utólérhetetlen és feltétlenül domináló.

Az előadásról azonban már nem mondhatunk annyi jót.

Az első felvonás kitünően indult, de már a második egy kissé vontatott volt, a harmadik felvonás pedig már nem is kissé.

Nem egysesekben volt a hiba, hanem az összjátékban. A szereplők egyenként talán kitünő alakítást nyújtottak, hanem az egész előadás nem volt harmonikus, egyöntetű. Mi a kevés próbának és az ezzel járó szerep nem tudásnak is tulajdonítható.

László Gyula a czimszerepet játszotta, a már tőle megszokott közvetlenséggel és temperamentummal.

Tárnoky Giza (Yvonne) kedves és természetes volt, mint mindig. Öszintén sajnáljuk, hogy ezt a tehetséges művésznőt még egyetlen egy jelesebb szerepben sem mutatta be a direktori bölesesség.

Krémer Jenő (Cassinet háztulajdonos) és Füredi József (Aubin gyáros) jóízű humorral játszották meg különben is hálás szerepeiket.

Szerémi Gizella hideg volt — szeretőnek. Sziklai Szeréna gyönyörűen festett, de nem gyönyörűen játszott is egyszersmind.

Jeles alakítás volt azonban a Havasi Szidié, ki az orvos anyósát kaczagtató humorral játszotta, nem különben Faragó, ki kis szerepében is kimutatta tehetségét.

Az előadásnak közepes sikere volt.

Ma szerdán, augusztus 31-én
adatik

A NŐK BARÁTJA.

Vígjáték 5 felvonásban.

Kezdete fél 8 órakor.

REGÉNY-CSARNOK.

Az első én vagyok.

— Regény. —

Irta: **Wolzogen Ernő.** Fordította: **Horovitz Jakab.**

Sokkal szebb volt az özvegnél. Ábrándos szemei, üde, kedves arca, sarkig érő hosszú göndör haja, csak emelték bájait.

Ezt a kis lányt a beszédben alkalmazott poétikus fordulattal magam részére nyertem, mondá Henrik magában.

Mivel mindenki hallgatott, a fiatal báró újból hozzáfogott a beszédhez s mintegy átszellemülve beszélt az ő kedvenc témájáról, a szabad természetéről, mindaddig, míg az öreg Schönbek egész váratlanul Henrikhez fordulva, kérdést nem intézett, mely olyanformán hangzott, hogy a halat szereti-e?

Henrik nem volt egészen tisztában a kérdéssel és sorra nézte a család tagjait. Mindnyájan nevettek, ő maga is nevetésre fogta a dolgot és így válaszolt.

— Oh igen, különösen a csukát préparálva, azonban a tengeri halakat sokkal jobban szeretem.

A fiatal özvegy hangosan kaczagott, vele együtt a többiek. Csak az öreg Schönbek vágott bosszus arcot és hosszú nyakát fenyegetőleg irányozta a magas gallér alól a báró felé.

Henrik a fiatal Schönbekhez fordult, kérdé zavartan:

— Talán ostobaságot mondtam? Ezer bocsánat, — bizonyára nem jól értettem a kérdést.

— Valószínű, mondá a doktor. Atyám ugyanis azt kérdezte, hogy a halászat iránt érdeklődik-e, mert ő szenvedélyes halász.

Mióta az üzlettől visszavonult, azóta csaknem egyedül a halászat kedvenc foglalkozása.

Henrik megköszönte a felvilágosítást és azután az öreg Schönbekhez fordult, aki a csinos özvegy átellenében ült és az asztalon áthajolva, amennyire csak tőle telt, oly hangosan kiáltotta:

— Megbocsásson Schönbek ur, de kérdését nem értettem. Érdeklődöm-e a halászat iránt? Magától értetődik, sőt valóságos passzionátus halász vagyok.

— Az öreg ur ezalatt nyugtalanul fészkelődött helyén, majd indignálódva mondá:

— Ne kiáltson olyan nagyon! Hál' Istennek jól hallok én! Mit gondol maga? Hogy hívják magát?

A fiatal özvegy mosolyogva ragadta meg a még mindig izgatottan gesztikuláló

öreg kezét, majd gyengéden megezirógatta és jóságosan mondá:

— Ezt az urat Klingenberg bárónak hívják. Ne izgassa fel annyira magát, hiszen a halászat iránt rendkívül érdeklődik.

— Akkor jól van — mondá az öreg kiengesztelődve. Csak azt mond meg neki Hedvig, hogy ne kiáltson olyan nagyon.

Ezután különös pozitúrába vágta magát, mutatóját magasra emelve, kedvenc témáját kezdte fejtegetni.

— Klingenberg ur, ide figyeljen. Önnek tudnia kell, hogy a hal, hogy úgy fejezzem ki magamat, egyik eleme, alkotó része a gazdálkodásnak, vagy ha eddig nem az, hát annak kell lenni. A hal iránti igaz érdeklődés, elismerés még a messze jövő kérdése, a hal nem egyéb, mint a nép tápláléka, ezért kell annak igazi elismerésben részesülnie.

(Folyt. köv.)

Üzleti tudósítás.

1898. augusztus 30.

Az irányzat az üzletben folyton laanyha és ismét 25 krnyi árhanyaatlás mutatkozik. Mai hetipiaczunkon a múlt hetiekhez képest gyenge volt a felhozatal és az eladásra került mintegy 1000—1500 mm. buza jó vételkedv mellett 8.50—8.80-ig kelt el. A többi gabbanemekben az üzlet változatlan.

Kiadó tulajdonos: **LÉVAI F.**

11285/898. t. ü.

2-2

Hirdetmény.

Hódmező-Vásárhely város részére az 1898—99. évben szükséges mintegy 5721 öl, vagyis 206229 köbméter jó minőségű bukk tuzifa szállításának vállalatára, alólírott tanácsnok hivatalos helyiségében f. évi szeptember hó 1-én délelőtt 11 órakor zárt ajánlati versenytárgyalás tartatik.

Ajánlatok szeptember hó 1-ő napjának d. e. 11 óraig alólírott tanácsnoknál nyújthatók be.

Az ajánlatok a vállalati ár 10%-tőljének megfelelő bánatpénzzel látandók el. Kellő bánatpénzzel el nem látott szabálytalan, vagy elkésve beadott ajánlatok, valamint utóajánlatok figyelembe nem vétetnek.

A részletes feltételek alólírott tanácsnoknál a hivatalos órák alatt bármikor megtekinthetők.

Hm-Vásárhely, 1898. aug. 27-én.

Bereczk Pál,
v. tanácsnok.

A Kőbányai Király-cserfőző részvénytársaság

Maláta-söre

kellemes zamatja miatt kedvelt üdítő ital és gyógyhatásánál fogva a legelső orvosi szaktekintélyek melegen ajánlják.

Kapható palaczkonként: **ZENKE LAJOS** fűszerkereskedésében Hódmező-Vásárhelyen. 6-6